

A Notre-Dame utolsó húsvétja

2019 április 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az igazság az, hogy maga Európa égett el a szemünk el?tt. Csak éppen nem vettük észre.

Az emberek nézték, csak nézték, ahogyan a lángok pirosan mordulnak az égre.

Mert égett a Notre-Dame. A párizsi Notre-Dame. Épült százötven évig, és akkor készült el, amikor még Károly Róbertnek hívták a magyar királyt. Azóta a párizsi Notre-Dame nem pusztán a gótika remekm?ve, de maga a testet öltött Európa is. Ide álmodta púpos harangozóját Victor Hugo, zúgott a harang a rigómezei ütközet és Nándorfehérvár után, s királyokat koronáztak meg ezen a helyen. Még azt is kibírta a szent épület, amikor falai között a francia forradalom idején miseparódiát rendeztek az ateista forradalmárok.

A párizsi Notre-Dame mindent kibírt. Megcibálták az évszázadok, de szilárdan állt, ahogyan mi, európai emberek is álltunk, dacolva az id?vel és a történelemmel.

Egy ilyen ódon épületnek nem pusztán szerkezete, de lelke is van. A szakrális tér, amelyb?l évszázadokon át milliók sóhaja, imája, szállt az ég felé, valójában él? anyag. Nemcsak fizikai, lelki kiterjedése is van. És most a lélek kapott lángra, a lélek pernyéje teríti be Párizst. S a víz, amely máskor megszentelt anyagként csorog a kézre, most a létez? legnagyobb mennyiségben sem elég, hogy csillapítsa a tüzet. Az ima már nem segít. Imádkozni hamarabb kellett volna.

Most majd elmagyarázzák nekünk, hogy a felújítás alatt valamelyik munkás eldobta a cigarettát, az okozta a tüzet. Esetleg egy vezeték lángra kapott. Vagy valami hasonló, de mindenképpen emberi mulasztás történt. Látszólag igen, tényleg így lehet, csakhogy a kéz, amely láthatatlanul vezette az eseményeket, már akkor ütésre lendült, amikor még semmit sem sejtettünk. A kéz, amely egyidej?leg ütni és simogatni is képes.

Az igazság az, hogy maga Európa égett el a szemünk el?tt. Csak éppen nem vettük észre.

Nem figyeltünk, amikor egymás után zárták be a katolikus templomokat Nyugat-Európában. Hiszen azok csak épületek, Isten már nem lakik bennük, és egyébként is, Isten sehol nem lakik, mivelhogy nem létezik. Elfordítottuk a fejünket akkor is, amikor a kis francia gyülekezet a testével védte meg a párizsi Szent Rita-templomot. Amikor rohamrend?rök cipelték el ?ket a helyszínr?l, egy tiltakozó papot pedig letepertek, földre vittek. Akkor sem tettünk semmit, csak hebegtünk-habogtunk, amikor a 85 éves Jacques Hamel atyát iszlamista gazemberek letérdeltették roueni templomában, majd átvágták a torkát.

Most majd megmagyarázzuk magunknak, hogy mindezeknek semmi közük a t?zvészhez. És hogy mindenre van racionális magyarázat. Hiszen nekünk mindenre akad észszer? válaszunk. Roppant büszkék vagyunk a fejl?désre, önmagunkra. Mi átlátjuk a lényeget, mi több, a világon mindent uralunk, de legalábbis hatalmat szereztünk az események felett.

Pedig valójában semmink sincs, csak komfortot hazudunk magunknak abban a néhány évtizedben, amíg a földi létben megmártózunk. Sem életr?l, sem halálról nem döntünk. Halandóságunk ténye örökös figyelmeztetés: nem a magunk urai vagyunk, hanem éppen olyan árva, életre kivetett teremtmények, mint minden és mindenki a Földön. És a teremtmények teremtményei sem örök élet?ek, elpusztul, amit ember alkotott. Mint most a párizsi Notre-Dame.

Az igazság az, hogy már nem figyelünk a jelekre. Nem mérjük fel a jelent?ségét annak, amit a közmondás kifejez: addig jár a korsó a kútra, amíg el nem törik. És kikapcsoljuk érzékelésünk finom szenzorait, a nagy eszünkben bízunk ahelyett, hogy a sokasodó figyelmeztetéseket lajstromoznánk.

Ezt a tüzet Isten bocsátotta ránk. Isten figyelmeztet bennünket, hogy térjünk le arról az útról, amelyen járunk. Amelyen a g?gös, beteg, perverz Európa jár.

Nézem az utcán síró embereket. És arra gondolok, muszáj Istenben hinniük, ha zokogva tekintenek az ég? templomra. A materialistának pusztán zordon épület a múltból, üres látványosság, ha leégett, hát, leégett, marad még elég, és újat is építhetünk. Aki viszont siratja a Notre-Dame-ot, szakrális viszonyban áll önmagával és a világgal. Talán nem is tudja, de imádkozik. Az a sírás, a lángoló szakrális tér miatti bánat ugyanis ég felé repített, csendes ima.

Vissza kell találnunk a gyökereinkhez. Vagy mi is elégünk, mint a Notre-Dame. Elemészt bennünket a t?z, amelyet mi lobbantottunk lángra, s amely végül elborította a világunkat.

Nagyon balgák vagyunk, ha a mostani húsvétkor elmulasztjuk a szembenézést önmagunkkal.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló